

POCITY HANBY – 1.časť

Prišli ku mne putá, také starodávne a kovové, ktoré sú reťazou medzi sebou spojené.

Prišla aj brezová metla presne taká, ako ju kreslíme, že na nej sedia bosorky, keď lietajú.

Zrazu sedím na tej brezovej metle.

Nesadla som sa na ňu dobrovoľne ja sama, ale niekto ma na tú brezovú metlu posadil.

Avšak nemôžem poriadne tú brezovú metlu držať, aby som ju „mohla riadiť“, ale držím ju len cez tú kovovú reťaz.

Moje ruky sú pod tou brezovou metlou a mám na nich okovy spojené kovovou reťazou.

Takže ma to núti ležať na tej brezovej metle a ani ju poriadne nedokážem chytiť do rúk a tak ju neviem „riadiť“.

Mám v sebe veľmi silný pocit, že sa rútim do záhuby.

Ale nie je to moja vôľa, lebo ja sama som sa takto nerozhodla.

Len mi chodí, že „Oni“ to tak chceli. Neviem zatiaľ, kto sú to „Oni“.

Mám v sebe uložené a zapísané, že takto ma „Oni“ vyhnali, aby som samú seba zahubila a aby ich ruky zostali čisté a nepoškvrnené mojou krvou.

Nikto z nich nemusí niešť zodpovednosť za moju smrť, ani pred ľuďmi, ani pred Bohom.

A urobili to veľmi elegantne, aby sa ma zbavili, ako toho nepohodlného človeka, ktorý prehliadol ich klamstvá a manipulácie, ale v svojej horlivosti zabudol, že „Oni“ majú predsa svoje „kontakty“ a doslova „pazúry“ vložené úplne všade.

Je to ako podhubie húb v lese, ktoré je prerastené so všetkým, čo v tom lese je.

Takže tým, že sa odreže len ten jeden hribe, sa vôbec nič nevyrieši a ani nezmení, lebo to podhubie samé zrodí stovky ďalších hribov.

A musela by sa rozplieť a zničiť celá sieť toho podhubia, ale to jeden človek nedokáže.

Je to tak preto, že jeden hlas je málo, aby dokázal prekričať tie podlé lži, klamstvá a manipulácie, ktoré to podhubie vytvára, pretože ono funguje na princípe ruka ruku myje.

Takto to chodí.

V svojej pravde som bola sama a zároveň som bola veľmi naivná.

Síce som tú pravdu videla a dokázala vidieť, kde tá pravda je, ale naivne som si myslela, že sa môžem sama postaviť proti celej armáde a to ešte s holými rukami.

Avšak tak to nefunguje!

Skutočnosť, že som tú pravdu spoznala a v tej svojej naivite, ale aj pýche, pretože tam tá pýcha bola, ale neviem ju zatiaľ pomenovať a odhaliť, lebo sa mi za niečo skryla, som si potom naivne myslela, že „JA“ to dokážem.

Myslela som si, že „JA“ dokážem to podhubie rozložiť.

Potrebujem tú pýchu pomenovať.

Tá pýcha súvisela s mojím pocitom, že som si myslela, že som lepšia ako všetci tí ostatní ľudia a že „JA“ to teda určite dokážem.

Je to pýcha VÝNIMOČNOSTI a POVÝŠENOSTI.

Myslela som si, že som lepšia ako „Oni“ a tým, že som tam mala túto pýchu výnimočnosti a povýšenosti, dôverovala som ľuďom, ktorí sami boli súčasťou tohto podhubia a tak tomu vedeniu odovzdávali všetky informácie, ktoré som im povedala.

Práve táto pýcha mi potom nedovolila, aby som to videla.

Potom bolo pre nich veľmi ľahké, aby ma ako organizácia zničili a zároveň sa na tom veľmi dobre zabávali, pretože využili moju naivitu k tomu, aby ma mohli použiť ako odstrašujúci príklad pre tých obyčajných chudobných, bezbranných a nevedomých ľudí, aby sa už nikto z nich, nikdy viac neodvážil proti nim postaviť.

A nevidela som, že ma vlastne dostala úplne rovnaká pýcha výnimočnosti a povýšenosti, ktorá ovládala aj týchto ľudí.

Lenže „Oni“ pýchu výnimočnosti a povýšenosti prejavovali otvorene voči všetkým ostatným ľuďom ktorí, tam žili.

Každý z tých ľudí vedel, že „Oni“ majú v sebe túto pýchu výnimočnosti a povýšenosti.

Tým, že svoju pýchu verejne prejavovali a každý človek s ňou počítal, „Oni“ boli pre ostatných ľudí čitateľní. Ako keby tí ľudia potom vedeli samých seba pred nimi chrániť.

Ale vo mne tá pýcha výnimočnosti a povýšenosti bola skrytá a nevedela som, že ju v sebe mám a tak som si myslela, že „Ja“ som vlastne skromná, že som lepšia ako „Oni“, všetci tí, ktorí tú pýchu výnimočnosti a povýšenosti prejavovali navonok, že som zbožnejšia ako „Oni“, že som pokornejšia, láskavejšia a úctivejšia ako „Oni“.

Práve tým, že som tú pýchu nevidela a myslela som si, že som lepšia ako tí druhí, nedokázala som vidieť to, že „Oni“ sa ma snažia v tej svojej pýche zničiť.

A pri tom je to tá istá pýcha.

V jednom prípade bola tá pýcha prejavovaná a v druhom skrytá, ale v oboch prípadoch zaslepuje človeka, aby nedokázal vidieť objektívnu realitu toho, čo sa naozaj deje.

A ja som nevidela že sa ma snažia zničiť a že vlastne vytvorili sieť ľudí, ktorí im k tomu dopomohli a práve všetci tí, ktorým som v tej svojej naivnosti verila a dôverovala, im na mňa tieto informácie odovzdávali a tak prekrútili objektívnu pravdu.

A hoci som sa ku všetkým tým ľuďom správala láskavo a pomáhala som im a bola som k im úctivá, uverili tomu klamstvu, ktoré tí ľudia v tej prejavenej pýche o mne vytvorili.

Práve skrytá pýcha, o ktorej som si, ale myslela, že je to moja CNOŠŤ, ma potom preklopila do pozície a pýchy obete.

Ja sama som sa potom hnevala na tých obyčajných ľudí, že sa ma nezastali, že sa za mňa nepostavili. Avšak oni len uverili a prijali, ten falošný obraz, ktorý bol o mne vytvorený, pretože ho predložili tí ľudia, ktorí mali v svojich rukách moc a ktorých sa vedome všetci tí ostatní ľudia báli.

A báli sa práve tej ich prejavenej pýchy, pretože mali zažitú reálnu skúsenosť, že k tomu, aby samých seba a svoje rodiny mohli chrániť, je potrebné, aby tým ľuďom, ktorí jednajú v tej prejavenej pýche, ktorá im dala ich „moc“, nikdy viac už neodporovali.

Práve preto potom obyčajní ľudia radšej dovolili, aby som bola obetovaná „ja sama“ a môj život, aby oni mohli ochrániť samých seba a svoje rodiny.

Na toto máte vytvorené príslovie : „**Blížšia je košeľ ako kabát**“.

A práve preto sa za mňa nikto z tých obyčajných ľudí nepostavil.

PREJAVENÁ PÝCHA vo vzťahu k NEPREJAVENEJ, čiže SKRYTEJ PÝCHE vytvára NEROVNOCENNOSŤ.

Keby som svoju pýchu prestala skrývať a prejavila by som ju, energia prejavenej pýchy by ma energeticky postavila na roveň tým ľudským bytostiam, ktoré svoju pýchu verejne prejavovali a preto mali moc a tak by som sa vo vzťahu k nim stala ROVNOCENNOU bytosťou a ako ROVNOCENNÚ bytosť, by ma nikdy neobetovali.

Tým, že som však svoju pýchu skrývala a navonok som ju nijakým spôsobom neprejavila, zostala som vo vzťahu k tým mocným ľuďom v NEROVNOCENNOM postavení.

Práve preto sa ma rozhodli zničiť a obetovať.

To je aj ten paradox, ktorý energeticky tá pýcha v človeku vytvorí.

Prejavená pýcha v spolupráci s egom ľudskej bytosti, jej dáva moc.

Neprejavená a skrytá pýcha toho človeka o jeho vnútornú silu oberie.

V podstate skrytá pýcha výnimočnosti a povýšenosti, ak ju človek sám v sebe zrodí, ako keby mu zobrala POKORU a nahradila ju falošnou pokorou, čiže pokorovaním.

Ale tá ľudská bytosť v tej skrytej pýche potom pokoruje samú seba a prejavuje sa to práve v tej falošnej skromnosti toho človeka a v tom pocite, že on je lepší ako všetci ostatní, čo energeticky vytvorí začarovaný kruh, pretože táto ľudská bytosť nevidí, že je touto skrytou pýchou výnimočnosti a povýšenosti ovládaná a manipulovaná.

A keďže vo vzťahu k ostatným ľuďom v tej spoločnosti potom pôsobí ako obetný baránok, naozaj sa tá spoločnosť vo vzťahu k nemu v tomto zmysle postaví a on sa stáva obeťou. Práve skrytá forma pýchy zoberie ľudskej bytosti schopnosť, aby sa potom vedela a dokázala postaviť v PRAVDE sama za seba.

Práve pýcha jej zoberie túto schopnosť, pretože ju preklopí do POZÍCIE OBETE a následne v nej vytvorí BEZMOCNOSŤ. Toto je uzatvorený kruh.